

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA
Aquest número 10 cts. per tot arreu
 NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
 TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

A LA GLORIA D'IGNASI IGLESIES

Ha mort Ignasi Iglésies. Poc abans de què caigués, havia parlat amb nosaltres. Estava ple d'afanys, d'inquietuds, d'esperances, de projectes. La mort l'ha llevat per a sempre, d'una manera estúpida i brutal, del nostre costat. S'ha fet una gran buidor, una gran fosca, un gran silenci al nostre entorn, El mestre és mort.

La paraula mestre s'ha emprat massa vegades, l'hem usat amb massa prodigalitat. En escriure-la aquesta vegada, tremola la nostra ploma.

Un vent de tempesta, un clam de dolor ha sotraguejat la ciutat, la ciutat que treballa i sofreix, la ciutat que treballa sempre, i ahir cantava, i avui plora. A les llars dels humils, dels bons, dels honrats de cor, la mort d'Ignasi Iglésies ha estat plorada amb llàgrimes del més profund dolor.

I és que Ignasi Iglésies era pare de totes aquestes llars, el pare del poble.

En veure'l mort, en contemplar la seva faç dolça i serena algú digué:

— Sembla un Crist.

I ho era. Era un Crist que en vida predicà l'amor, la llibertat, la bondat, la justícia; un Crist que, tot just mort, acaba de ressuscitar en l'ànima cordial i eternida de tot un poble.

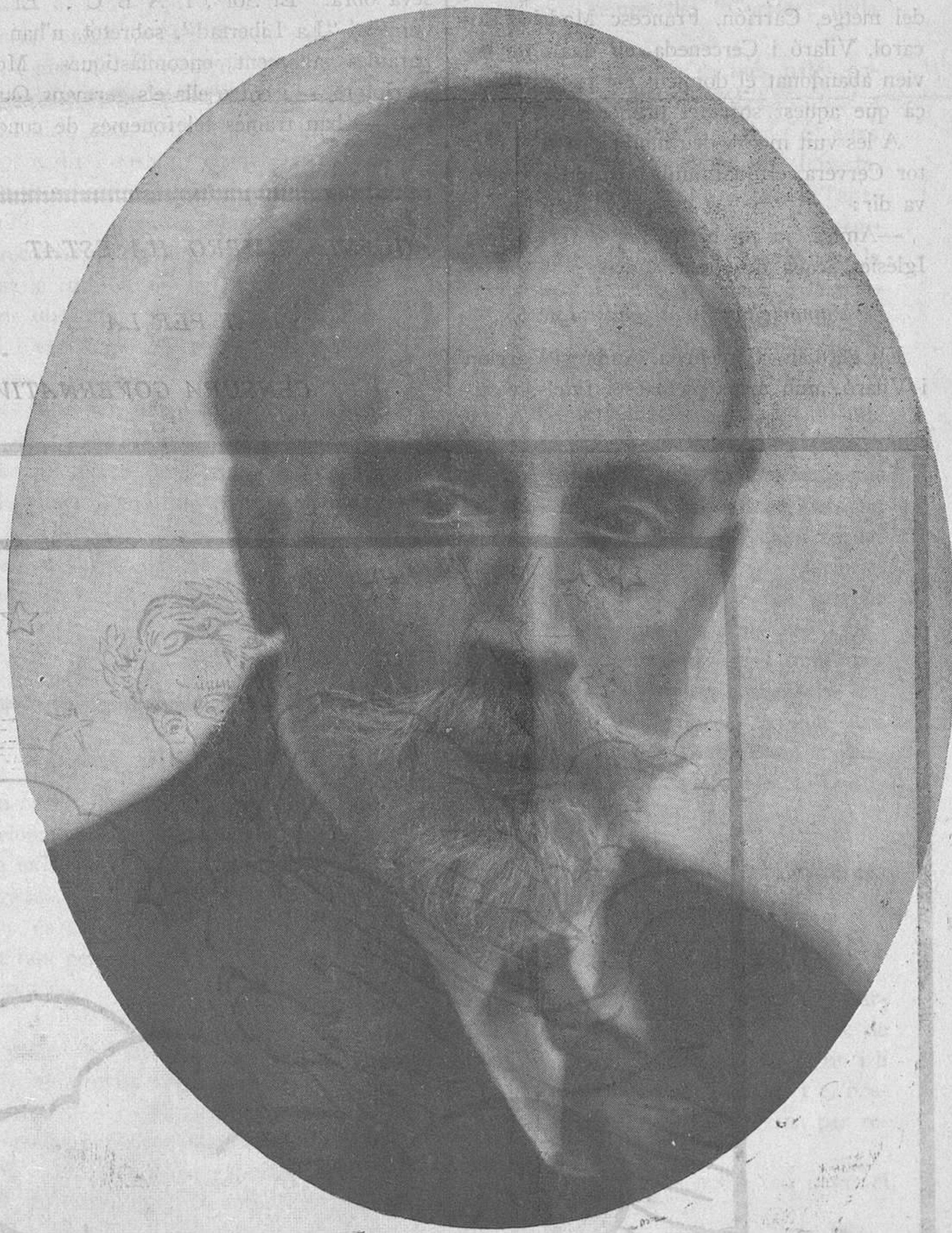
Ha deixat del seu pas per la vida una ampla estela de generositat. En recordar-lo, els ulls se'ns ompliran de llàgrimes, i la veu se'ns nuarà a la gorja. Era com un Déu. Com un Déu creador de bondat i de bellesa, que estimava els infants i els vells, que consagrà tota la seva vida i la seva obra a endolcir les amargors del poble.

I el poble l'ha perdut i el plora. La seva figura venerada tenia una grandesa que no l'ha tingut cap altre poeta de casa nostra. I és que Ignasi Iglésies ha estat l'únic poeta civil de Catalunya. Carducci, Guerra Junqueiro, Hugo, no foren més grans qu'ell.

Si la mort ens l'ha pres a ell, ens resten les seves obres.

Fills de Catalunya; d'avui en avant haurem d'escoltar agenollats aquestes obres.

Els homes de «La Campana de Gràcia»

Nasqué a Sant Andreu de Palomar l'any 1871
 Morí a Barcelona el 9 d'octubre de 1928

La mort d'Ignasi Iglésies

Emoció a Barcelona i a tot Catalunya

La sobtada notícia de la malaltia de l'illustre autor d'"Els vells", i de la seva gravetat, causà una enorme emoció a Barcelona, emoció que va estendre's per tot Catalunya, a mesura que el telèfon n'expandí la trista nova.

El seu domicili es veié tot seguit ple d'amics i admiradors de l'illustre malalt. Els plecs de l'entrada es veien plens a cada moment de signatures. Tot el bo i millor del nostre món literari i artístic anà personalment a informar-se de la salut de l'illustre malalt.

De fora es reberen infinitat de telegrams i lletres de tot Catalunya. A les redaccions dels diaris catalans, el telèfon no deixava de funcionar un moment, demanant noves de l'illustre malalt. L'"Ateneu Barcelonès" envià també una lletra signada pel seu president, Pere Coromines, a la muller d'Ignasi Iglésies.

La mort

La nova de la mort, tot i ésser esperada, d'un moment a l'altre, causà profunda consternació a la ciutat.

El doctor Cervera entrà a la cambra del malalt, el dimarts, a dos quarts de vuit del vespre. La postració del malalt feia témer un imminent desenllaç. Al capçal del llit hi havia la muller del dramaturg i uns quants familiars. A fora, esperaven les impressions del metge, Carrión, Francesc Madrid, Rocarol, Vilaró i Cerceneda, els quals no havien abandonat el domicili del pacient d'ençà que aquest sofrí el primer atac.

A les vuit menys deu minuts, sortí el doctor Cervera, el qual, amb profunda emoció, va dir:

—Amics, ja no hi ha res a fer. Ignasi Iglésies acaba de morir.

L'amortallament d'Ignasi Iglésies

Els germans Cerceneda, Ambrosi Carrión i Vilaró, amb mans pietoses i fidels, vesti-

ren el cadàver. L'embolcaren amorosament amb el símbol del que més havia estimat sobre la terra.

Poca estona més tard, el nostre company Opisso traslladava al paper el rostre d'Ignasi Iglésies. Era una pura imatge evangèlica. També Marés va treure'n la mascareta.

Els teatres Romea i Novetats tanquen en senyal de dol

En assabentar-se de la pèrdua de l'illustre dramaturg, les dues empreses dels esmentats teatres decidiren suspendre tarda i nit del dimecres les representacions. El dia de la mort de l'Iglésies, com que no hi havia ja temps de suspendre-les, els actors treballaren amb corbates de dol.

L'enterrament

L'enterrament es celebrà dijous a la tarda. Una colla d'amics, de literats i d'obriers s'oferiren per dur el cadàver. A l'hora, en què per circumstàncies especials ens veiem obligats a tancar la nostra informació, tot Barcelona es disposava a acompanyar el cadàver. L'emoció era immensa. Molts comerços, en senyal de dol, tancaren les seves portes.

La impressió a Madrid

L'emoció de Barcelona, per la mort de l'Iglésies, ha repercutit a Madrid. Tots els diaris han portat paraules de consol per a la pèrdua del dramaturg, i l'elogi per a la seva obra. "El Sol", l'"A B C", "El Liberal" i "La Libertad", sobretot, n'han dit paraules altament encomiàstiques. Molts escriptors — i entre ells els germans Quintero — han tramès telefonemes de condol.

AQUEST NUMERO HA ESTAT

VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

L'últim Crist

Tenia el rostre de crucificat i sota el rostre l'ànima divina, tota dolcesa i dignitat transparentava una espina.

Mort era un Crist que tot just de la creu el devallaven, de la creu d'un viure injust on les penes el clavaven.

Ignasi Iglésies era un Crist de dolcesa i de tortura, d'un mirar tan dolç i trist que quasi feia paüra.

I no era paüra, no; la seva dolça tristesa, era una ala de claró entorn de la faç estesa.

Era l'últim Crist morent, ple de punyentes espines per a redimir la gent predicant sanes doctrines.

Era un Crist per la bondat i un Crist per l'ànima forta, i un Crist pel dolor clavat damunt d'una època morta.

Cada obra seva és un braç amb els claus i les ferides, i a dins hi ha la Santa Faç de mil penes endolcides.

I en cada ratlla hi veureu gotes de sang i dolcesa i una miqueta de creu de la humanitat opresa.

Era l'últim Crist morent que ha dat la seva sang noble regalada lentament per redimir el cor del poble.

SALVADOR PERARNAU

El cor del poble

El cor del poble s'ha mort però, tota la nostra terra encara conserva el batec immortal de sa dolcesa. Els humils que ell excel·lí el ploren amb gran tristesa. Si se li ha parat el cor, d'Ignasi Iglésies, què en resta? Doncs en resta el cor mateix viu com una brasa encesa, en la seva obra immortal que és d'una bondat suprema.

Ploren els fills del dolor, perquè de la seva pena ell n'havia après el cant i amb virilitat el deia. Ell deia: "Segueu arran el blat dels altres", i deia "per vosaltres no tindreu ni un jaç de palla!", i veia la tragèdia dels humils explotats sense consciència i li batgava el cor viu com una brasa encesa.

L'Ignasi Iglésies ha mort, però en la seva obra resta el seu cor noble i sincer que abranda tota la terra. El seu cor, flama immortal, tot amor, dolor i dolcesa, és el cor del poble humil que eternament neguiteja.

L'Ignasi Iglésies ha mort, però el cor del poble resta en la seva obra que és cor viu com una brasa encesa.

FLIC

Victor Hugo en català

Veig que es fan objeccions casuístiques a l'excel·lent idea de traduir Victor Hugo al català.

Victor Hugo és avui un xic "demodé". El seu estil i la seva manera ja no es porten.

Avui escrivim en to menor, en un estil directe, tot nervi, sense greix, sense muscle, sense fullaraca.

La poesia de Victor Hugo és el que més ha envellit. Ja voldrien, però, molts dels que al nostre temps fan ratlles curtes, ésser els autors dels "Châtiments".

La prosa d'"Els Miserables" encara serva frescor, potència, vigoria. L'argument d'aquest i altres fills espirituals del mateix pare, és d'eterna actualitat.

Un altre valor té Victor Hugo, que el fa ara més interessant que mai, i és la seva significació d'avantguardista, polític i social, d'aede cívica.

Victor Hugo és, en efecte, un dels més grans artistes i ideòlegs liberals, un d'aquests magnets treballadors de la intel·ligència que han creat i produït sempre de cara al poble, de cara a la humanitat.

Hugo nasqué a França; fou fill de pares francesos; però, de cap escriptor com d'ell es pot dir que pel sentiment era de tot arreu, és germà de tothom.

Per això l'estimem nosaltres. Per això el llegim i el llegirem sempre i posarem les seves obres a mans dels nostres fills.

Per això voldríem que es fes la versió dels seus llibres al català.

Es una raó pedagògica i filosòfica més que literària la que aconsella aquesta transplantació.

Amb novella russa i francesa de la bona hem de contrarestar la influència excessiva i injustificada de Maurras i de Chesterton a Catalunya.

No és Victor Hugo solament el que patim d'inflament i de buidor. També Ches-

L'IGLESIES A LA GLORIA

Si Virgili acompanyà Dante, bé pot acompanyar el nostre Ignasi Iglésies!

terton és un retòric i, el que és pitjor, un malabarista i un sofista. Tots els escriptors són retòrics.

Sense retòrica no hi ha art ni lletres. Sense trucs no hi ha teatre.

El que passa és que hi ha trucs lícits i altres que no ho són, que hi ha retòrics que posen les metàfores al servei d'un ideal i n'hi ha d'altres que només treballen "pro domo sua".

Són aquests darrers els que no poden veure ni pintat Víctor Hugo, que fou un gran patriota, un demòcrata, un demagog perseguit per l'Imperi i que va estar molts anys exiliat.

ANGEL SAMBLANCAT

L'èxit de la Festa del Llibre

L'èxit esclatant assolit aquest any pel llibre, el dia de la Festa del mateix, és un dels pocs fets que avui aconsolen i omplen el cor d'alegria i esperança.

No és que nosaltres creiem que el llibre ha de redimir-nos i donar-nos el que nosaltres no haurem sabut conquerir.

No. La cultura, l'esforç intel·lectual no acompanyat d'altres sacrificis, no ens salvarà.

Ens salvaran l'abnegació, la bondat, l'heroisme, les virtuts cíviques, de què als llibres podem trobar brillants exemples.

El fet de que la curiositat intel·lectual es servi viva ja és, de totes maneres, per ell mateix important.

Demuestra que l'esperit del nostre poble vigila. Vol dir que la seva consciència no és adormida ni morta.

No necessitem saber res més per esperar, per nodrir les nostres confiançaes.

Un dia o altre, el poble que llegeix. "farà da se", es redreçarà com un sol home i dirà la seva paraula.

Mentrestant, donem-li llibres, bons llibres, plens de saba humana i d'idealisme generós.

Al final, el que hagi de vèncer vencerà. L'absurd no pot prevaler sempre.

CONCEPTES

El que és el llibre

Ara que la gent només s'entusiasma amb la moda ridícula, amb els balls epilèptics, la guitzeta, el cop de puny, etc., o, millor dit, ara que ens trobem a l'època de la poca-solta i de la ximpleria, convé més que mai que, la joventut principalment, tingui amor al llibre, ja que ell és un remei eficaç per a la nostra salut física i espiritual.

La bona lectura, encara que es prengui com a recreativa, és necessària per al desenrotllament de les forces mentals, perquè ens ensenya la manera de meditar i penetrar les coses; això fa que, amb el llibre, es pugui arribar a obtenir un grau de cultura considerable, perquè, precisament, s'han format grans intel·ligències, que, sense ell, tal vegada haurien quedat confuses.

També és útil de llegir a diferents autors, els quals, amb més o menys d'habilitat i cada un pel seu estil, ens donen a conèixer coses que nosaltres ignorem i que, moltes vegades no deixen d'ésser força interessants; així és, doncs, que el llibre és com un espill que reflecteix la llum de la realitat de la vida.

Cal tenir voluntat al llibre, a fi de què, per mitjà de la cultura, es pugui arribar a assolir una veritable civilització.

RAMON CABALLERIA FARGAS

L'estiu, la vitalitat i la polèmica

Nosaltres creiem francament que l'estiu hom el dedicava a rendir culte a la nyonya. Confessem que estàvem errats. Així ens ho ha palesat el que acaba de passar a la posteritat amb les gales d'actiu i d'infadigable treballador. Nosaltres li regreïem de tot cor. Ha estat un estiu de foc i de febra per als nostres literats i fins ha cercat les pessigolles als nostres polítics i els hi ha tret la pols de les orelles. A fe que tant silenci i quietud tenien fora de mare a mig Catalunya.

Les traduccions de "Càndid", "Herètics", "Adolf", "Manón Lescaut", "Sonata a Kreutzer", "Pau i Guerra" i "Resurrecció", bé valen la Jobiana paciència d'aguantar 38° al cor de la ciutat.

¿I què no val el desvetllament dels nostres polítics?... Dedicuem tres hures al llibre infamant, fet a sou, titulat "Cambó", que ha tingut la rara virtut d'aixecar una allau de protestes. El senyor Pla, en la publicació del seu panegíric a Cambó, ha estat el català més benemèrit de l'últim quinquenni. És evident, però, que els seus autors n'esperaven altres resultats. Ho sentim per la fama de calculador que ostenta "Don Francisco".

¿Què no val la diatriba Cambó - Pla? Hem d'ésser justiciers i confesar que l'orsencer de la tera és minso per a pagar tan marcat servei. Pi i Margall hi ha guanyat amb popularitat i amb la reedició i traducció anunciada de les seves doctes obres.

Rovira i Virgili ha tingut l'ocasió de lluir-se en una inoblidable conferència i declarar-se obertament fill espiritual del plorat cabdill del federalisme.

La reorganització de les esquerres liberals del pairalisme és una bella realitat. Els temes, les enquestes i polèmiques polítiques allunyades dels nostres rotatius tornen a ésser el plat del dia. La veu de la protesta no sols ha tingut eco a Barcelona, sinó a tot Catalunya i fins a Madrid.

Davant d'aquesta humana reacció, trobem natural i lògica la dèbil i indocumentada oposició de les dretes i de la clerecia. Heus ací el per què dels confits que s'han canviat els homes de la "Lliga" i Rovira. Dignes de mencionar són també les espifiades del "Vigatà" en la "Gasetta de Vich".

Un cas exacte està passant entre els nois de la ploma. Sembla com si existís un pacte secret amb els polítics. Hom, el primer cop d'ull es dona compte de dos bàndols oposats: els moralistes d'estar per casa i els realistes de responsabilitat i d'autoritat. Els de la primera promoció són capitanejats pels senyors Montoliu, Civera i Sormani i l'immens (?) Rucabado; i la segona, per Carles Soldevila, J. Sacs i D. Guansé. Amb goig volem subratllar el torneig de dentellades que originà l'aparició de "Càndid". Soldevila i Montoliu estigueren a dos dits de llurs respectives propietats funeràries. "Tàntal", la darrera novel·la de M. Llor, l'excel·lent escriptor, valgué una crítica de pa sucat amb oli del senyor Montoliu i una valenta rèplica del traductor de "Manón Lescaut". Rucabado volia fer el maco rebentant Voltaire, però Soldevila, el seu importador, ha fet persignar contínuament a l'angèlic capítol de "Catalunya Social". L'obra mestra de la canícula ha estat "Les meves amigues, les roses", del senyor Civera, llegida per tres sols lectors: el bisbe, l'autor i el rector de Llofríu.

Llevat d'aquesta ensopegada, hem tingut una canícula fecunda. La incorporació de "Guerra i Pau" i "Resurrecció" a la llengua de Lluç s'hauria de celebrar amb un

repicament de glòria. Ja tenim mig Tolstoi al català i breguem ara per l'altre mig i per uns quants russos més. Sobretot Dostoievski, Turguenev, Chejov i Gorki. No oblidem, però, les altres literatures i, sobretot, la nostra. Fem vots per a què el proper hivern sigui tan profitós i ubèrrim com aquest estiu.

FENICEX

Insinceritat

A voltes ens obstinem en tancar els ulls a allò que a totes llums és evident per qualsevol persona que se li pogués concedir el sentit comú.

Veus ací una costum degenerada a vici i que ha pres ja carn en nosaltres. ¿Com arrencar-la?

Hem parlat de sentit comú, i no és precisament aquesta paraula que convé emprar ací. Generalment, no és incomprensió, no és manca de sentit comú, ço que priva de la diafanitat de l'aire, ço que fa feixuga i costosa la vida de la societat; és quelcom més terrible encara, quelcom més depriment i anorreador: és la *insinceritat*, la manca absoluta de franquesa per a confessar-nos de conformitat amb ço que el pregon de nostra consciència es subleva de nostra tosuderia.

Nosaltres, contra ço que opinava Bartrina, creiem que per ésser feliços, contents de nosaltres mateixos, per aconseguir la pau interior, ens cal analitzar tota cosa fins arribar al seu total coneixement. Solament així pot caminar-se segur i satisfet pel camí de la vida.

"Sols la veritat us farà lliures", digué el Mestre, i això no té volta de fulla, és una veritat com un temple.

Essent això així, doncs, ¿per què entossudir-nos a dir i sostenir ço que en el profund de la consciència nostra sentim d'altra manera?

Cal reconèixer, cavallers, que si és aspra i costosa la ruta, no es deu sinó a nosaltres mateixos que, amb plena consciència, l'emplenem d'entrebancs. Però el més trist de tot és que del mal del qual som nosaltres els únics causants, solem culpar-ne a altri...

Algú ha pensat alguna vegada en el delictós que fóra per a tots, poder-nos encarar amb el primer home que passés pel carrer i dir-li:

—Germà, veritat que fa sol?

I que poguéssim quedar entesos?

GALLARANC

Notes marginals

Hom parla eternament de reformes i simplificacions administratives. D'ençà, tal volta, que existeixen les administracions. Moltes vegades, però, l'estudi d'aquestes reformes, no és altra cosa que un pretext per a crear nou personal o per a justificar unes gratificacions.

Un personatge de Voltaire proposava al ministre un impost sobre el talent. "Es el millor impost — explicava — car ningú, no volent passar per ximple, no tractarà de negar-s'hi". Temem, però, que, portat a la pràctica, el projecte, hom trobaria molts que, tot fent la viu-viu, es declararien rucs de solemnitat.

Fins ara, però, mentre el cèlebre impost no s'estableixi, cal reconèixer que el talent és la cosa que està més ben repartida del món: ningú, en efecte, no es queixa de no tenir-ne.

Correu de l'estranger

Prússia i Itàlia

Itàlia — cal que ens en donem ben bé compte — ja no és el que era. Abans, aquest poble, encara que generalment mal governat, tenia excel·lents qualitats: era ple de bon sentit. Tenia un gran òrgan europeu: el "Corriere della Sera", que defensava els principis del més ample liberalisme, amb una serenitat i una intel·ligència exemplars.

Avui, sota el règim feixista, aquest bon sentit, aquests horitzons europeus, han desaparegut gairebé del tot. L'ambient en què es desenrotlla la vida italiana fa el seu efecte natural. L'italià llegeix, per exemple, el "Popolo": hi troba una diatriba violenta contra França, contra Anglaterra. Veu arreu magnífics uniformes, camises negres superbes. Hom li assegura que ben aviat l'armada italiana serà la primera del món; que les últimes maniobres han estat brillantíssimes i, que, si Nobile no va arribar al Pol Nord, va ésser, sens dubte, per culpa dels noruecs.

¿Com volem que tot això junt, obrant sobre la generalitat de les intel·ligències no produeixi els seus efectes?

El ciutadà creu, llavors, que Itàlia, tenint la força i el dret de la seva part, pot imposar la seva llei a l'Adriàtic, a la Mediterrània i àdhuc a tota Europa.

En vuit anys Itàlia ha evolucionat completament. No s'hi publiquen més diaris que els netament feixistes, i els alumnes dels instituts i de les facultats no coneixen més opinió que l'opinió feixista. Aquesta joventut no comprén ja la mentalitat dels liberals dels bons temps del "Corriere della Sera".

El que anem dient, es fa més palès encara si ho comparem amb el que s'esdevé a Alemanya. Si el "Corriere" ja no és altra cosa que una fulla estrictament feixista. Alemanya té, en canvi, el "Berliner Tageblatt", gran òrgan europeu inspirat en principis feliçment equilibrats. A Alemanya, la dèria dels uniformes ha passat amb la guerra; a Itàlia els veureu arreu. Mentre Alemanya s'habitua a les idees republicanes i s'allunya de l'esperit militarista, Itàlia sofreix una evolució inversa i cau en un militarisme extremadament agut.

Aquest estat d'esperit és evidentment molt perillós. Els italians — bons meridionals, no molt amos d'ells mateixos — s'han tornat fàcilment irritables, i tot sovint exterioritzen tumultuosament llur nerviositat enfront els consolatats estrangers. Aquest esperit bel·licós, ofensiu, imperialista, és el punt més negre de la política europea. Abans ho era Alemanya o, més pròpiament, Prússia. Ara ho és el que bé podríem anomenar la creixent i espectacular "prussificació" d'Itàlia.

L'anglès i el seu cavall

Un anglès havia vingut a vendre una partida de cavalls a un mercat d'un poblet de províncies. No n'hi quedava més que un i li robaren. Queixar-se era mal remei i el nostre home es serví d'una estratagema per recobrar-lo:

A tots els carrers del poble féu posar el següent:

AVIS

"La persona que hagi pres un cavall al senyor X..., habitant al carrer de l'Espasa, 6, és pregada de tornar-lo dintre les quaranta vuit hores; no haurà de tenir por de cap

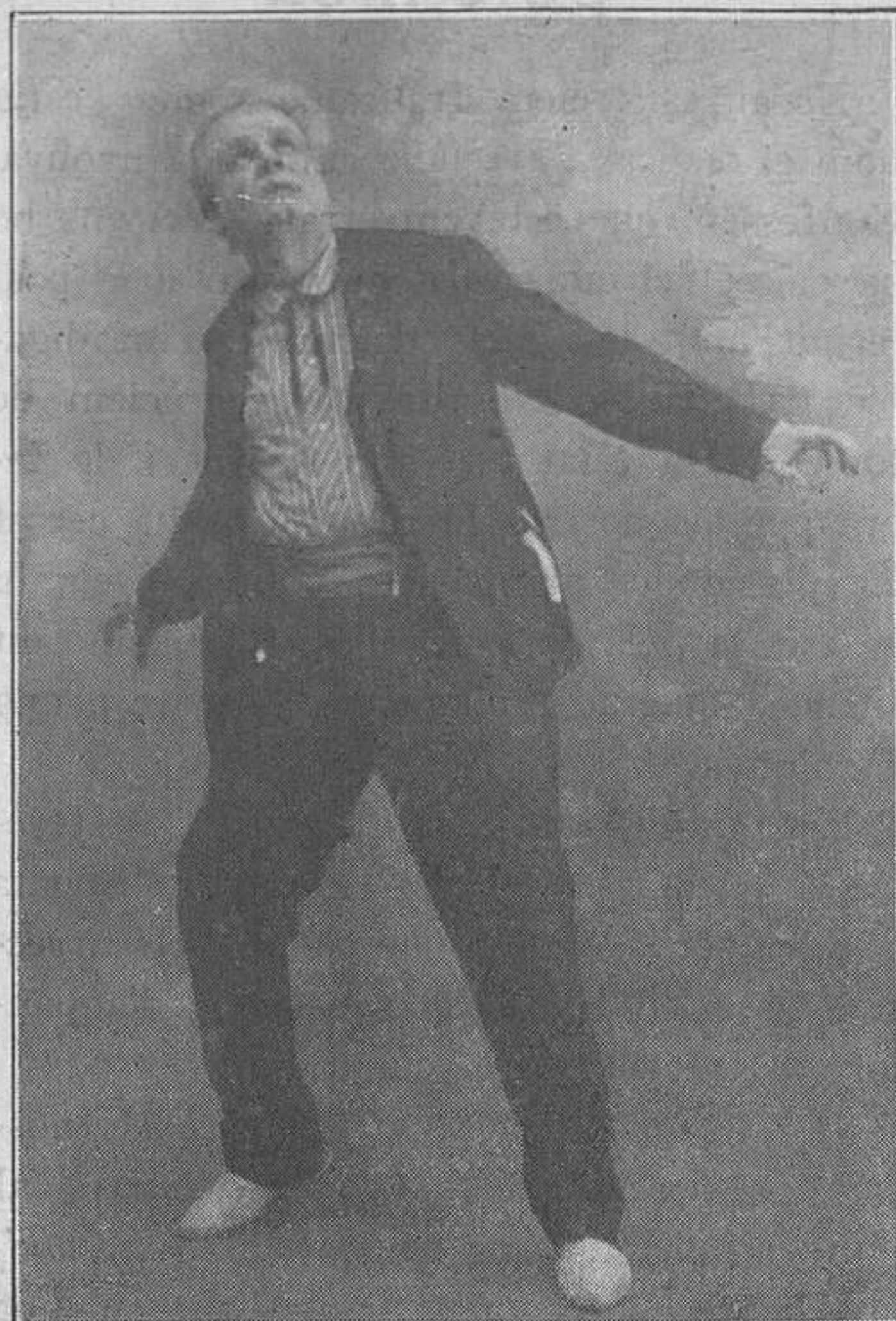
Alguns personatges d'algunes obres del gloriós Ignasi Iglésies

Joaquim Viñas en "Lladres"

Vicens Daroqui en "La barca nova"

Jaume Borràs en "Les garses"

Anna Munner en "Els vells"

Maria Morera en "La senyora Marieta"

Miquel Sirvent en "La senyora Marieta"

Joaquim Montero en "Gira-sol"

Enric Borràs en "Els vells"

persecució. Si el lladre no es conforma amb aquest avís, el senyor X... es veurà obligat, contra la seva voluntat, a fer el que féu el seu pare en un cas igual, durant la Revolució de 1848."

La propaganda tingué exit. Algunes hores més tard, el cavall era tornat al seu amo.

Algú demana a l'anglès que és el que hauria fet en cas de no haver recobrat el cavall.

—Hauria fet com el meu pare; penjar-me la sella a l'esquena i tornar al meu país tan fresquet.

J. PORTELL

"El Debate" de Madrid ha publicat una informació fent constar que per a la coronació de la Verge de Guadalupe s'ha construït una corona d'or, platí i pedres precioses, la qual val la futesa de 2.197.563 pessetes, les quals han estat recollides per subscripció entre els fidels.

En canvi, la subscripció oberta a profit de les famílies de les víctimes de les catàstrofes darrerament registrades a Madrid i Melilla, encara no ha pogut arribar a mig milió.

Diumenge passat es van celebrar a Viena dues grans manifestacions polítiques, les quals tenien en suspensió l'ànim de tothom.

Es tractava de palesar al mateix temps les forces dels conservadors inclinats al feixisme i les dels socialistes austríacs, i hom temia, amb cert fonament, una topada de resultats sagrants que podia causar un dia de dol a la capital danubiana.

Sortosament, i malgrat les prediccions catastròfiques que es feien arreu, no va passar res; ni l'incident més lleuger.

I és que, quant més es parla dels esdeveniments polítics, és quan menys perilla l'orde. Més aviat la tranquil·litat i la calma solen ésser precursors dels fets sensacionals.

Una trista i dolorosa estadística judicial de Berlín, ens fa saber que la major part dels suïcides, a la capital d'Alemanya, són criatures i joves d'un i altre sexe que, escassament, arriben als quinze anys.

Això vol dir que, les noves generacions, en albirar el pervenir, el deuen veure tan negre, que més s'estimen no passar endavant.

I ja que parlem d'Alemanya, volem consignar un fet curiós que demostra la manca d'escripols que presideix la lluita política d'aquell país.

Un diputat socialista havia de donar una conferència per ràdio, per tal de fer la propaganda

dels seus ideals i, quan es disposava sortir de casa per anar-hi, uns subjectes, que l'esperaven a la porta en un automòbil, se l'emportaren lluny de la població per donar lloc a què un membre del partit comunista ocupés el seu lloc davant del micròfon.

No cal dir que, en comptes d'un discurs social demòcrata, entenimentat i governamental, els ràdio-oients oïren una inflamada arenga revolucionària que els féu posar els cabells de punta. I com que el que havia demanat el permís per la conferència era el socialista segrestat, aquest va haver de pagar l'emissió donada pel seu adversari que l'havia suplantat.

D'això a Catalunya en diem ésser c.... i pagar el beure.

Els alemanys es queixen, amb molta raó, d'un costum que han adquirit els turistes americans que visiten els que varen ésser camps de batalla quan la guerra gran.

Sembla que els fills del país del dòlar, amb l'afany d'emportar-se'n records de la gran tri-furga, regiren la terra i s'apoderen de tots els cranis humans que troben.

Deu obeir al desig de poder demostrar que, per Europa, han fet moltes "calaverades".

L'Ajuntament de Barcelona ha pres l'acord de traslladar el monument de Pitarrà a la Plaça de la Igualtat, més coneguda amb el nom de Sant Agustí, i portar el d'Isclé Soler, que es troba a l'esmentada Plaça, al Parc de la Ciu-

tadella. Es veu que ni els morts poden estar tranquils.

"Ya ni en la paz de los sepulcros creo."

Als pocs dies d'ésser coronat Zogu, rei d'Albània, els abissinis han atorgat la dignitat reial al seu regent Ras Tafari, el qual s'ha proclamat "Negus".

Això és una rebrotada de monarquies que sembla donar la raó als adversaris de la forma republicana.

Fa pocs dies, un home que acabava d'arribar de França, fou víctima del "tímo" de les misses i la bromà li va costar 100 pessetes i l'abric.

Per topar-se amb un fet d'aquesta mena no calia que vingüés de tan lluny; amb què hagués vingut d'Arbeca, n'hi havia ben bé prou.

En una reunió d'avicultors es van prendre importants acords per tal d'assegurar el proveïment d'ous frescos a la ciutat de Barcelona. Déu els hi pagui, que bona falta ens fa.

Al diari "La Noche" s'ha publicat una enquesta feta a diverses persones conegudes, per tal de saber quina vocació haurien tingut de no haver-se dedicat a la professió actual.

Una de les contestes que més ens han cridat l'atenció, ha estat la del primer actor Alexandre Nolla, el qual, de no haver estat còmic, hauria volgut ésser capellà.

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna-